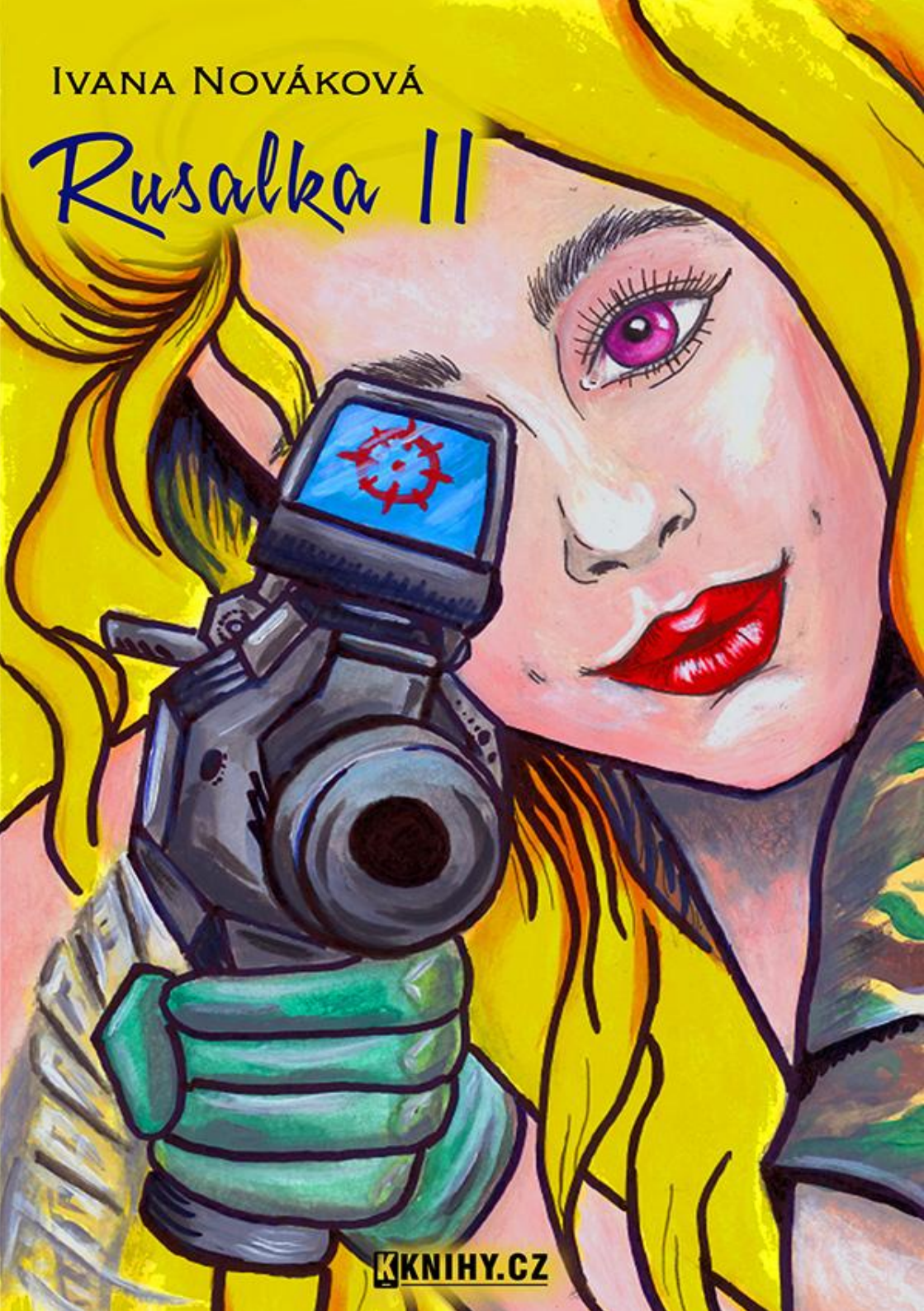

IVANA NOVÁKOVÁ

Rusalka II

Rusalka II
Ivana Nováková

1. vydání

vydáno v dubnu 2021 jako 113. publikace
vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN 978-80-7570-223-4 (epub)

ISBN 978-80-7570-224-1 (mobi)

ISBN 978-80-7570-225-8 (pdf)

1.KAPITOLA – JAK SI POHNOJIT ŽIVOT SNADNO A RYCHLE

„Mám zájem výhradně o tvé štěstí, má drahá.“

„Tak to bych si na něj měla dát pozor. Jejda, promiňte,“ vyjekla jsem.

Vzhledem k tomu, s jakou šarží jsem mluvila, se mi podařilo spáchat první nepředloženost až na konci audience.

Sebastian se ale uvolněně zasmál: „Začínal jsem se obávat, že proti mně nesedí teenager, nýbrž protokolární robot. Na tvou adresu jsem zaslechl přívlastky jako hubatá či nezvladatelná. Očekával jsem rozhodně jiskřivější debatu.“

„Omlouvám se,“ zamumlala jsem.

„Nesmysl!“ Upřel na mě hřejivý pohled jantarových očí. „Byla bys ozdobou mého dvora. Šarmantní, vzdělaná, vtipná. Existuje možnost, jak tě přemluvit k cestě do Spojených států?“

Zavřela jsem oči, abych se snáze soustředila na odpověď. Stejně jako jeho mne konverzace překvapila. Prozatím se vinula lehce a elegantně jako stuha moderní gymnastky. Předpokládaný zádrhel přede mnou vyvstal nenuceně až v samotném závěru.

Přesto se ve mně vzedmula silná vlna nechuti ke stěhování do New Yorku, stejně jako před rokem. Což nyní opravdu postrádalo logiku. Vílí panstvo o mně vědělo. Stala jsem se objektem jejich soustředěného, egu lahodícího zájmu.

„Ráda bych dodělala střední školu tady,“ začala jsem opatrně. „Za poslední rok jsem se hodně zlepšila. Bylo by možné tento požadavek odsunout na příští léto? Až budu mít po maturitě?“

Pozvedl údivem obočí.

„Měnit střední školu před posledním ročníkem není moudré, to máš pravdu. Nicméně rozhodnout se budeš muset podstatně dříve, než navrhuješ. Přál bych si, abys univerzitní vzdělání absolvovala na Kolumbijské.“

Zalapala jsem po dechu.

„Ale ta škola je absolutně mimo mou ligu, a to i finančně,“ vysoukala jsem ze sebe.

Jeho pozornost nepolevila ani o kvark. Připomínal mi tygra nejen zlatýma očima a měděnými vlasy, ale i zjevnou silou a tušenou schopností bleskově zaútočit. Jejda manda, co mi to naskakuje za asociace?

Lehce zakroužil nápojem ve sklenici a upil.

„Tvoje obavy jsou naprosto bezpředmětné, a to ve všech směrech. Inteligencí z principu věci převyšuješ jakéhokoli smrtelníka. Mimochodem, o peníze se nemusíš starat.“

„Vzhledem k absolutní platnosti zákona zachování hmoty a energie, co za svou laskavost budete požadovat?“

„Zajistit ti vzdělání na patřičné úrovni považuji za svou povinnost. V současné bezpečné a klidné době žijí víly opravdu velmi dlouho,

podobná investice se mi vrátí několikanásobně. Navíc stále doufám, že převezmeš část povinností jako členka královského dvora.“

Potlačila jsem povzdech. Tomu se asi v budoucnu nevyhnu.

„Ale máma se stěhuje zpátky do Prahy,“ namítla jsem hloupě.

„Ano, já vím. Své rodiče a zdejší přátele bys viděla jenom párkrát do roka. Doufejme, že Američané nejsou tak příšerní lidé a našla by sis nějaké blízké duše i tam.“

Uvažovala jsem nad jeho národností. Hovořil naprosto dokonalou Queen's English, podle přízvuku nebylo možno rozlišit zhola nic. Pátrala jsem po určujících rysech v jeho tváři. Ale namísto odhalování tajemného původu se mnou zabloumala touha dotknout se hedvábné zlatavé pokožky. Políbit relativně úzké, a přesto žádoucí rty.

V tu chvíli se můj glanc zřítíl do hlubin. Zamrkala jsem, abych odvrátila hrozící katastrofu, a oči mi samy sklouzly k ohromným kyvadlovým hodinám na stěně. Už tu sedím hooooódně dlouho, pomyslela jsem si.

„Ach ano, omluv mou nezdrovčilost.“ Postavil sklenici s koňakem na nízký stolek mezi pohovkami. „Už tě zdržuji příliš dlouho.“

Hrklo ve mně.

„To v žádném případě nikoli! To já se musím ospravedlnit...“

Nenechal mě domluvit a zvedl se. Taky jsem se postavila. Velmi dvorně mi pokynul.

„Bylo mi nesmírným potěšením, že jsi mne navštívila osobně. Ale připravil jsem pana Wolfa i drahého Bartoloměje o tvou společnost.“

Pochybuji, že se sami na večírku baví tak dobře, jak očekávali. Užívej pohostinnosti tohoto domu, a pokud vás tanec a radovánky unaví, v prvním patře jsou pro mé milé hosty připraveny ložnice.“

Usmál se a zdvořile mne doprovodil ke dveřím.

Až na chodbě jsem si uvědomila, že jsem se nerozloučila. Ale stěží bych byla schopna pronést slovo. Poslední minuty strávené v blízkosti charismatického krále se mnou zacloumaly nepochopitelným způsobem. Najednou jsem se cítila vzrušená a dychtivá na nejvyšší míru. Zalévalo mne horko a příjemné chvění v podbřišku. A přitom se mě ani nedotkl. Neřekl nic hanbatého nebo dvojsmyslného. Vypila jsem v průběhu rozhovoru jedinou sklenku šampaňského. Co se to se mnou děje?

Před dveřmi do Sebastianových apartmánů mne očekával úslušný muž ve slušivém neformálním oblečení, kalhotách a košili z šedého hedvábí.

„Doprovodím vás, slečno.“

Zadrhl se mi dech a představovala jsem si ho svlečeného. Soudě dle vypracovaných ramenou a pevného zadku by nevypadal vůbec marně.

Co blázním? Působí na mě vysoká koncentrace vilích feromonů nebo mi dočista hráblo?

Abych vás trochu uvedla do obrazu, Malachi s nevelkou družinou navštívil Prahu a pozval Barta, Přemka a mě na večírek do domu, který si pronajal. Dostavili jsme se před necelou hodinkou, ale zatímco pánové zamířili k baru ve společenské místnosti, mou maličkost si velký šéf vyžádal k osobnímu pohovoru.

Pohledný sluha mne doprovodil zpět mezi hosty, popřál pěknou zábavu a zmizel.

Nahoře jsme seděli v salónu vybaveném imitací barokního nábytku se starorůžovým čalouněním. Na stolech i podlaze tam stály ohromné porcelánové vázy plné květin. Člověk úplně očekával, že dveřmi se zlacenými ornamenty vstoupí Mozart. Zato tady se do mě zakouslo dunění reproboden. Uprostřed sálu se vlnilo několik dvojic, zbytek se rozvaloval na ultramoderních klubovkách u vzdušných kovových stolků se skleněnými deskami podél stěn. Trochu se mi zatočila hlava a dostala jsem žízeň.

Pozorně jsem obhlédla osazenstvo. Jelikož se vesměs jednalo o Malachiho dvořany a přátele, vůbec mě nepřekvapilo, jak byli všichni pohlední a třeptiví. Víly jsem od lidí nedokázala rozeznat. Jenže své dva rytíře jsem nenašla. Zamířila jsem k baru.

„Zdravím, krásko, co to bude?“ nabízel své služby usměvavý, snědý barman.

„Jsem vyprahlá jak Sahara, potřebuju nutně sklenici vody.“

„No to snad ne!“ zděsil se afektovaně. „Na žízeň nabízím mnohem účinnější lék.“

Mám míchané nápoje docela ráda. Vyhovuje mi sladká, ovocná chuť. A především zbožňuju představení při jejich přípravě. A tento zástupce barmanského druhu byl naprostý profík. Roztočil kolem sebe vír barevných lahví, každou složku nechal téct do šejkru z přehnané výšky, naplnil vzduch jiskřením a směsicí vůní. Nakonec mi do plné koktejlové sklenice vložil ananas, meloun, ozdůbku na špejli a brčko.

„Na tvé zdraví, krasavice!“

Taky jsem se zazubila a... Panebože, já bych toho chlapa nejradši ojela! Znovu jsem se rozhlédla kolem a trochu mě udivilo, že na parketu neprobíhala hromadná soulož. Páry se k sobě tiskly, ale nezaregistrovala jsem žádné předložení. No jenže stále jsem neviděla ani jednoho ze svých společníků. Zhluboka jsem se napila. Chutnalo to výtečně.

„Poslyš,“ otočila jsem se k fešnému hochovi za pultem, „přišla jsem zhruba před hodinou se dvěma kamarády. Nevšiml sis jich?“

„Jistě. Sličný Bartoloměj a nějaký divoký mladík.“

„Divoký?“ Málem mi vypadla koktejlková třešeň z pusy. „Ve skutečnosti je nesmírně slušný a laskavý!“

Hnědooký hezoun se opřel loktem o bar.

„Tyto přívlastky na něj sedí přesně do chvíle, než tě doprovodí v ložnici přes práh, nemýlím se?“

Cítila jsem, jak mi stoupá červeň do tváří. Dech se mi zadrhl. Můj vychýlený mozek okamžitě nahodil převíjení včerejší noci. Přemkovo nedočkavé prsty a ústa. Hříšně temná kouzla s erotickými hračkami. Jeho velký a silný...

Na jeden zátah jsem vypila zbytek nápoje.

„Kde ho najdu?“ uhodila jsem na barmana.

Jen na mě mrkl a kývl hlavou ke schodišti vedoucímu nahoru.

Vyběhla jsem na desetimetrových jehlách do patra, ani nevím jak. Octla jsme se v dlouhé, široké chodbě zařízené opět ve stylu pozdního

rokoka. Parkety byly naleštěné do vysokého lesku, mezi okny visely vzácné obrazy (nebo kvalitní reprodukce) květinových zátiší, reliéfy na stěnách se leskly zlatou barvou. Mezi vstupy do jednotlivých místností stály stylové sedačky s kroucenými nožičkami a vínovým čalouněním. Otevřená špaletová okna zvala dovnitř soumrak, hluk velkoměsta a touhou prosáklé vedro.

Vzala jsem zkusmo za první kliku a otevřela. Předě mnou stála široká postel, nábytek se konzistentně shlédl v konci osmnáctého století. Ale nikde nikdo. Vrátila jsem se zpět. Všimla jsem si pootevřených dveří zhruba uprostřed chodby, z nichž se linulo teplé světlo, a zamířila k nim. Strčila jsem do veřejí a vstoupila.

Ložnice vypadala skoro stejně jako ta předchozí. Akorát velmi použitě. Na podlaze se povalovalo zběsile svléknuté oblečení, na stojací lampě jako nezbytná dekorace visela černá krajková podprsenka. No, pane jo! Přes opěradlo křesílka další, tentokrát krvavě rudá a podstatně objemnější. Ve zmuchlaných lůžkovinách někdo ležel.

Opravdu se mi přitížilo. Nemohla jsem nepoznat shrnuté džíny na zemi. Sunula jsem se vpřed, jako kdybych se brodila bahnem. Zírala jsem na nahého spáče, na jeho dokonalý zadek. Kousanec na rameni. Vlnité černé vlasy spadající přes charakteristickou jizvu na obočí.

Panebože!

Zůstala jsem stát nad obrazem zkázy úplně bez dechu. Můj nejdražší, milovaný Přemek tady spokojeně oddychoval, v ruce svíral roztržená rudá tanga. Kolem se vznášela vůně sexu.

Pozadu jsem se vypořádala na chodbu. Bylo mi strašlivě. Jasně že tu létalo něco ve vzduchu. Octli jsme se (naprosto dobrovolně) ve vílím doupěti. Za každým rohem číhaly lži maskované polopravdami, líbivý

zjev, krutá povaha. A pochopitelně sex na n-tou. Momentálně jsem se cítila tak nadřzená, že bych se plazila po zdi. Ale, propána, já taky nezatáhla barmana na záchody. Jak mi to mohl udělat? Jak jen mohl?!!!

Proti mé vůli mi unikl přidušený vzlyk.

Tak to ne! Nebudu brečet. Nejsem žádná přecitlivělá křehule. Miláčkovi chyběl grupáč? Nestačilo mu provozovat s jedinou vílou všechny polohy z Kámasútry plus hrátky pod vodní hladinou? Já jsem ho dostatečně neuspokojovala?

No teď sis, holenu, naběhl!

Vzala jsem za další kliku. Procházela jednotlivé pokoje, až jsem našla, co jsem potřebovala. Otevřeným oknem profukoval slabý vánek a vzdouval bílý, vzdušný závěs. Světla velkoměsta a měsíce ozářily místnost namodralým, snovým přísvitem. Ležel na lůžku zakrytý pouze prostěradlem. Pokožka se mu tlumeně třpytila. Ledová vůně limetky a verbeny mi vlétla do nosu.

Skopla jsem botičky, jako had se vysoukala z úzkých, kratinkých koktejlek. Šup, šup, prádlo se poroučelo k zemi. Po čtyřech jsem se vplížila na postel. Asi po milionté jsem zalitovala, že nemám talent na kreslení. Předě mnou odpočíval anděl, přenádherný, laskavý a něžný. Políbila jsem ho na rty. Panebože! Chutnal stejně dobře, jako vypadal. Nejvíce sexy zmrzlina na světě. Znovu jsem ho políbila a lehce mu položila dlaň na tvář. Pomalu jsem klouzala po bělostné, hedvábně jemné, chladivé pleti.

Zavrtěl sebou a vzdychl.

„Alex...“ zamumlal.

Pokud ve mně toto jméno vzbudilo nějaké negativní pocity, tak pouze lítost a následně o to hlubší touhu ho potěšit. Pohládila jsem ho po ramenou, přejela po paži. Sjela na hrudník. Stále jsem ho náruživě líbala. Pootevřel rty, ale jako kdyby mu něco bránilo úplně se probudit. Nejspíš se před chvilkou právě propadl do nejhlubšího spánku. Nějakou dobu potrvá, než se probere k plnému vědomí.

Zato jeho mužská přirozenost si nevzala žádné náhradní volno. Stačilo ho párkrát pohládit, přejet od kořene k žaludu, lehce olíznout a dočista zkameněl. Mám prostě na chlapy kliku.

Když jsem ho začala sát, znovu zašeptal jméno mé nejlepší kámošky. U srdce mě píchlo, zda se ten můj prevít při orgasmu aspoň přefekl.

No nic, nastal čas přejít od ústního projevu k činům. Obkročmo jsem se posunula nad omámeného víláka, dotkla se ňadry jeho hrudi. A nasedla mu na klín. Až jsem vyjekla, jak zvláštní pocit to byl. Mrazivě slastný. Dokonale rozkošný.

V pase mě sevřely ledové dlaně.

„Silvie?!“

Už jsem se pohybovala. Nedokázala jsem ovládnout rostoucí vzrušení. Nejlepší oskarový herec by nezvládl předvést směsici emocí, jaká se zračila v Bartově tváři. Údiv. Zděšení. Roztoužení.

„Holčičko... Holčičko moje.“

Vyvrcholili jsme oba zároveň. Ale než stačil posbírat trosky zdravého rozumu a vznést logické námitky, znovu jsem vyrazila na zteč.

„Mlč, prosím, mlč!“ přikázala jsem a přisála své rty k jeho. Nedala jsem mu žádný prostor k projevu svobodné vůle. Opět jsem ho laskala a dráždila. Jakékoli jeho překvapení a možný nesouhlas utonuly ve spalujícím žáru touhy.

A pak se to stalo. Bart mě držel za prsa zády k sobě, a právě jsme zdolávali třetí vrchol, když se rozlétly dveře. Proti jasnému světlu z chodby stála rozložitá postava, kupodivu zcela oblečená.

„Co se to tu... děje?“ Přesně v tu chvíli jsem se udělala.

Rozespale mrkal, posunul se o jeden váhavý krok vpřed. „Silvie? Bartoloměji?“

Ach ne, ach ne, ne, ne, ne!!! Úplně mě bolelo, jak jsem se snažila potlačit vlny slastných křečí a nějak se vymotat z hanbaté pozice a prostěradel. Bart pořád reagoval hodně zpomalně, jenže těžko jej obviňovat.

Ale sotva jsem ze sebe vypravila zadýchané: „Přemku!“, můj milý se zapotácel a uskočil vzad. Zuřivě zavrtěl hlavou, jako kdyby sám sobě zakazoval akceptovat podivný výjev před sebou. Chytil se za tričko na levé straně hrudníku. Sípavě nadechl.

„Do háje!“ zařval. Ještě jednou nás nevěřicně přešel očima, otočil se na patě a utíkal chodbou pryč.

Nastal okamžik absolutní nicoty. Dech ulétl z plic. Nezazněl jediný zvuk, ani tikot hodin. Jako kdyby se zastavil čas a pohyb všech částic. Tehdy a ani nikdy později jsem nedokázala určit, jak dlouho ona neexistence trvala.

Najednou jako kdyby někdo cvakl vypínačem. Zalila mě vlna absolutní střízlivosti a přičetnosti. Horečně jsem se začala hrabat z Bartovy náruče.

„Co se děje? Cos to provedla?“ mumlal rozespale.

Hm. V zásadě si tyto otázky kladli všichni zúčastnění.

„Nevím,“ vzlykla jsem. Tentokrát mě feministická hrdost před pláčem nezachránila. Vylezla jsem z postele a začala na sebe roztřesenýma rukama soukat oblečení. Bart kulil oči, jako kdyby se probudil právě teď, a ještě ne úplně.

Popadla jsem kabelku a rozběhla se ke dveřím. Naprosto nesmyslně jsem na něj mávla. „Dobrou!“

Bosa jsem pádila po chodbě, smrtící botky v ruce. Seběhla jsem schody, vymotala se skrz stále probíhající večírek a octla se na ulici.

Venku nebylo chladno, ale přece jenom mi čerstvý smog trochu pročistil hlavu.

To je v háji, to je v háji!!! řvaly všechny mé vnitřní alarmy. Další zdržení jsem nasbírala při zmateném kroucení hlavou a pokusu vydolovat soudnou myšlenku, která by dokázala redukovat dopady olbřímí katastrofy.

Ale sotva jsem se rozběhla směrem k zaparkovanému džípu, burácení motoru mi napovědělo, že moje zhrzená láska právě nastartovala motor. Než jsem se stačila pohnout, auto smykem vycouvalo a mnohem vyšší rychlostí, než povoluje vyhláška, se řítilo do temné noci.

Přesto jsem utíkala za zvukem jenom proto, abych viděla zadní světla mizející křižovatkou.

Až poté jsem se zarazila. Kolem procházeli turisté a starousedlíci lační zábavy za teplé letní noci. Stála jsem uprostřed chodníku a prudce dýchala. Trochu mě pobolívala hlava.

Co se to přihodilo? Co se právě u všech všudy stalo?!!!

2. KAPITOLA – JAK ZÍSKAT NAZPĚT SVOBODU

„Proboha, jsi v pořádku?“

„Jo.“ Ve skutečnosti: „Ne.“

Ve sluchátku se ozval hluboký povzdech: „Kde jsi? Vyzvednu tě.“

Zavrtěla jsem hlavou. Chytré telefony by si s něčím takovým měly umět poradit, nemyslíte? E-eh, humor? Došel.

„Jsem ve vlaku. Za chvíli budu doma,“ odmítla jsem pomoc.

Další povzdech: „Sedám do auta a jedu za tebou. Se všemi hloupostmi, které máš v plánu ještě provádět, počkej na mě.“

Jo. Na záchranu pitomých blondýn byl Bart perfektní parťák.

Moje současná situace byla temná, hustá a nezapomenutelná jako čokoláda. V noci jsem se ve stříbřitých šatičkách, které s bídou dosahovaly do půli stehen, a bosa, podotýkám, nějak doplahočila na nádraží a nočním rychlíkem dorazila do Hrazdové. No a poté musela počkat na první ranní přípoj do našeho malebného pohraničního městečka.

Teď tedy vystupuju z lokálky v chumlu rozespálých pracujících, kteří míří na ranní směnu do BXY. Pošťuchují se a koukají na mě. Měla bych si užívat paradoxu pařmenů, kdy spoluobčané jedou do rachoty, zatímco já se vracím z mejdanu. Dnes mě však obdiv okolí nadšením nenaplnjuje. Čeká mě asi hodinová chůze k samotě U Spisovatele. Asi

bych mohla zavolat tátovi a objednat si odvoz. On je ranní ptáče, nejspíš už bude vzhůru. Jenže se cítím mizerně. Tragédie mnou spáchané nepředloženosti mne zaplavuje jako tisíciletá voda. S každou uplynulou minutou ve mně vzrůstá jistota, že jsem životní lásku nadobro ztratila.

Vyhrkly mi slzy, tak jsem je rozšmudlala po tváři a pleskala holými chodidly silnicí směrem k jezeru.

Neptejte se, jak se táta tvářil, když mě uviděl. Vysypal ze sebe přehršel předvídatelných, ovšem zničujících otázek. („Co se stalo? Proboha, jak ses dostala domů? To jsi šla bosky? Kde je Přemek? Pohádali jste se? Co ti provedl?“)

„Nic. Já to zvorala.“

Další výslech jsem zarazila přesunem do koupelny. Nohy jsem měla zrasované pořádně. Pálilo to, když jsem je drbala. Poranění jsem natřela antibiotickou masťou a pak dumala, jak se přesunu do pokojíčku, aniž bych upatlala schody. Měla bych být z principu chytřejší než většina ostatních lidí. Zlatý voči.

Ušetřím vás dalšího technologického postupu, protože byste zavylí a tento text rituálně obětovali. Nakonec jsem se dostala k posteli. Posadila se na deku se zkříženýma nohama a dumala, co podniknout. Musím vymyslet něco účinného, abych minimalizovala škody. Budík ukazoval odporně časně ranní hodiny. Natáhla jsem se a položila hlavu na polštář.

Probudila jsem se odpoledne. Kdybych dokázala zastavit čas, udělala bych to přesně v tom momentu, kdy jsem otevřela oči a pomyslela si, jaký je krásný letní den. Nasála jsem vůni vody a lesa. Zaposlouchala se

do šplouchání vlnek a šumění listí. Po obloze se prohánělo stádo beráneků...

Sakra! Sakra!!! Posadila jsem se. Sakra! Obludné provinění mi přistálo v zátylku, zavrtalo se do páteře a ochromilo většinu vnitřních orgánů včetně mozku. Musím to napravit. Musím něco udělat. Omluvit se. Vysvětlit (nevysvětlitelné). Prosit. Škemrat.

Bleskově jsem na sebe naházela oblečení. Seběhla ze schodů.

Na tátu jsem narazila venku. Seděl ve stínu pod břízami s nořasem na kolenou. Puškin, který mu ležel u nohou, vyskočil a řítil se ke mně s bláznivými vítacími projevy. Rodič se zvedl poněkud důstojněji.

„Už mi vysvětlíš, co se semlelo? Víš, jak jsi mě vyděsila? Nemůžeš cestovat v noci sama, oblečená jako kabaretní tanečnice. Sílko, tohle víckrát nedělej. Slib mi to!“

Nervózně jsem si zamnula ruce.

„Tati, já se pokusím...“

„Žádné pokusím! Prostě už nikdy nesmíš takhle riskovat. Kde je vůbec Přemysl? Jak tě mohl někde nechat samotnou?“

„Tati, já... Já...“ Zírala jsem na něj a nebyla schopna nazvat věci pravými jmény. „Provedla jsem strašnou věc. Je mi to moc líto. Potřebovala bych zajet na farmu a dát to zase do pořádku.“

„Neodpovědělas na jedinou otázku!“ vytkl mi rozmrzele.

Trhla jsem rameny.

„Prosím, odpusť. Já nemůžu.“

Krátce se pokoušel zlomit můj odpor soustředěným pohledem, ale pak milostivě máchl rukou.

„Tak jed'. Hlavně opatrně. Koneckonců co se škádlívá, to se rádo mívá.“

Momentálně jsem na moudra tety Kateřiny neměla úplně náladu.

Sotva jsem sedla za volant, napadlo mě zkontrolovat mobil. Vystrachala jsem ho z kabelky. Bylo by exkluzivně krásné, kdyby mě kontaktoval Přemek. No, taky by se šiknul lék na rakovinu a dovolená na Marsu. Na obrazovku vyskočilo upozornění na nepřijatý hovor od Barta. Zpráva od téhož.

„Andílku, musel jsem nečekaně odcestovat ve vážné záležitosti. Ozvu se tak brzy, jak bude možné. Dávej na sebe pozor!“

Cože? Okamžitě jsem zmáčkla jeho číslo. Pokus dobrý. Volaný účastník byl nedostupný. Do háje! Přesně v tom okamžiku se půda pod nohama naklonila a já začala klouzat do pekel. Ale ještě pořád jsem nedokázala obsáhnout celou hloubku tragédie. Skousla jsem ret a logickými argumenty bagatelizovala nastalé okolnosti. Bart není odpovědný za můj život a mé chyby. Včera jsem to totálně pohnojila, a ještě ho do neplechy zatáhla víceméně proti jeho vůli. Musím si poradit sama. On potřeboval vyřídit něco soukromého. Ozve se mi.

Nastartovala jsem a vycouvala na trávník před garáží.

Řídila jsem a dělala hrubé chyby. Vyjížděla z vedlejší na hlavní a nerozhlédla se. Nepřibrzdila jsem před přechodem. Zapomínala na

blinkr. Nezpůsobila jsem nehodu, ale můj anděl strážný si nejspíš rval vlasy. Nebo spíš peří z perutí.

Soustřed' se, přikazovala jsem si. Snažila jsem se vymyslet, co Přemkovi řeknu, a předjímat jeho reakce. Nikdy jsem nezpůsobila tak strašlivý průšvih, ani náhodně. Navíc tentokrát jsem se cítila vinna v plném rozsahu. Jak tohle obhájím? Co mám slíbit, aby se přestal zlobit? Protože... Nemůžu ho ztratit. Nedokážu bez něj žít.

Vjela jsem na dvůr farmy. Ve stínu hospodářských budov stála motorka a Radek v kraťasech u ní něco kutil. Zvedl se, zazubil a vesele mávl.

„Zdravím, krásko! V Ráji se pokazilo počasí? Neříkej, že jste se s bráchou konečně pohádali. Hrozilo by totiž, že jste úplně normální lidi!“ Šklebil se a rozverně pohazoval francouzákem.

„Ahoj,“ pozdravila jsem nejistě. „Kde ho najdu?“

Ležérně hodil hlavou k otevřeným dveřím stodoly, která sloužila jako garáž džípu a zemědělských mechanismů. Zhluboka jsem se nadechla a vykročila k temnému otvoru. Nastal okamžik pravdy. Kolena se mi podlamovala a já si uvědomila, že jsem téměř dvacet čtyři hodiny nic nejedla.

Stál mezi traktorem a benzínovou sekačkou, montérky na holém těle. Ruce si utíral do umolousaného hadru. Prameny tmavých vlasů mu padaly do očí. V jejich hluboké černi neprobleskla jediná jiskřička. Rty měl semknuté.

„Ahoj,“ pronesla jsem opatrně.

Pečlivě si otíral jednotlivé prsty a propaloval mě pohledem.

„Co potřebuješ?“

Polkla jsem. „Přišla jsem se... omluvit.“

„Hmmm.“ Mučivě pomalu si čistil ruce. Po dlouhé odmlce nebezpečně tiše promluvil: „Děláš si legraci? Tuhle situaci chceš vyřešit omluvou?“

„Přemku, prosím, nezlob se na mě... Vlastně jo, klidně se naštví, já si to zasloužím.“

Prudce hadr odhodil. Ale tvářil se pořád neproniknutelně. Vážně. Smutně.

„Tak si říkám, proč jsi mi to jednoduše neoznámila? Hele, užili jsme si, bylo to hezký. Je čas jít dál. Jenže máš pravdu, to bych nevzal. Asi bych hloupě bojoval. Snažil se získat zpět, co mi stejně nikdy nepatřilo. Takhle jsem byl přinucen přijmout věci takové, jaké jsou. Kapitulovat. Dobře, vyhráli jste.“

„Nerozumím ti. O čem mluvíš?“

V hraném údivu zvedl obočí. Teatrálně rozhodil rukama.

„Přece souboj o tvou přízeň. Vítězství patří Bartovi a lhal bych, kdybych tvrdil, že jsem to nečekal. No, tak vám přeju hodně štěstí.“

„Ale Přemku, tak to není!“

„A jak to je? Vysvětli mi to!“ Postupně zvyšoval hlas. „Nastíním svoji verzi. Pozvalas mě na vílí večírek, ale hned u vchodu ses omluvila. Pak jsem se hodinu nudil sám u baru. Bart předstíral ospalost a zmizel krátce po tobě. Nakonec jsem byl ze všeho totálně otrávený. Motaly se